

عنوان مقاله:

معیارهای ارزیابی مصلحت کودک در فقه امامیه، حقوق ایران و کنوانسیون حقوق کودک

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های تطبیقی حقوق اسلام و غرب، دوره 2، شماره 3 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

محمدباقر پارساپور - استادیار گروه حقوق خصوصی دانشگاه تربیت مدرس

سوسن نوربخش - دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

اولیای قانونی در کلیه ی اقدامات مالی و غیرمالی خویش نسبت به کودک مکلف به رعایت مصالح وی می باشند. تعریف مصلحت در همه ی نظام های حقوقی توأم با گونه ای ابهام تعمدی است تا در شرایط گوناگون قابلیت تطبیق پذیری را داشته باشد. این ابهام در ساحت های تقنین، قضا و اجرا می تواند پدیدار شود و موجب گردد که ارزیابی مصلحت از چارچوب های معینی پیروی نکند. این مساله در تبیین حدود و ثغور مصلحت کودک، به عنوان رکن اصلی حقوق وی، از اهمیت فزون تری برخوردار است. از این رو در این نوشتار، با هدف ارائه ی راهکاری اولیه برای کاستن از این بی قاعدگی وسیع، با تحلیل موضع نظام حقوقی ایران با ابتناء بر فقه امامیه و نیز رویه قضایی، و موضع کنوانسیون حقوق کودک با لحاظ ملاحظات کلی کمیته حقوق کودک، کوشیده ایم معیارهایی کلان برای ارزیابی مصلحت کودک استخراج نماییم. از این رو در این مقاله ضمن ایجاد تمایز مفهومی میان مصلحت با اصطلاحات مشابه، نمونه هایی از ضوابط شکلی و ماهوی برای تعیین مصادیق آن پیشنهاد می شود.

کلمات کلیدی:

کودک، ولایت، معیار ارزیابی مصلحت، کنوانسیون حقوق کودک، کمیته حقوق کودک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/874367>

